

Ἡ φιλαρέσκεια ἀναπτύσσεται ἐν τῇ γυναικί ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Διὰ νέου συνήθως στολισμοῦ ἀμείβονται καὶ ἐνθαρρύνονται αἰ περι τὴν μελέτην ἢ τὴν ἐργασίαν ἢ τὴν ἀγαθοεργίαν πρῶται αὐτῶν προσπάθειαι. Πολλὰκις δὲ τιμωροῦνται ἀπλῶς καὶ μόνον διότι ἐφάνθησαν ἀχάριτες ἐν τῇ στάσει αὐτῶν ἢ τῇ ἐνδυμασίᾳ.

ΕΜΜΑ Σ. ΣΟΡΡΕΡ.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Τῆς Κυριακῆς 2 Μαρτίου 1880.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Μαρτίου 1880.

Ἦνεν σήμερον ἡ τελευταία Κυριακὴ τῶν ἀπόκρεω, καὶ ἡ πόλις ὀλοκλήρως μεταμφιεσθεῖσα σύσσωμος ἀπὸ τῆς γῆθς ἐσπέρας. . . καλύπτεται σήμερον διὰ παγείας χιόνος. Μετημφισθη, βλέπει; ἡ πόλις ἀντὶ τῶν κατοίκων της, οἱ δὲ κάτοικοί της θρηνοῦσι καὶ ὀλοφύρονται καὶ κόπτονται καὶ βλασφημοῦσι, διότι ὁ καιρὸς ἐγάλασε τὰς διασκεδάσεις τῶν.

Ἀν' ἀνθῶν εἰς τοὺς εὐλαβεῖς ἐκείνους καὶ θεοσεβεστάτους θεολόγους, οἵτινες προτείνουσι νὰ κρεμασθῇ ὁ καθηγητὴς Ζωγίου, διότι ἀναπτύσσει τὰς θεωρίας τοῦ Δάρουιν ἀπὸ τῆς πανεπιστημιακῆς καθέδρας, καὶ τὸν πρόσφατον θάνατον χριστοῦ ἀνδρὸς ἀπέδωκεν εἰς ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, τιμωρήσαντος δὴθεν τὸν ὑποστηρίζοντα τὴν διάλυσιν τῶν μοναστηριακῶν κληρικών, ἢ ἀπέδιδον κ' ἐγὼ τὸν αἰφνίδιον αὐτὸν γειμῶνα εἰς ὀργὴν θεϊκὴν, τιμωροῦσαν ἐπὶ τῇ παραλυσίᾳ τῶν τοὺς ἀπὸ ἐνὸς ἤδη καὶ ἤμιστος μηνὸς διασκεδάζοντας καὶ μὴ χορτάσαντας ἀκόμη Ἀθηναίους. Ἀν' ἤμην μετεωρολόγος, θὰ ἔλεγον τὸ πρᾶγμα φυσικὸν καὶ προσδοκώμενον, συνδυάζουσα, ἐννοεῖται, τὸ βαρόμετρον καὶ τὰ μετεωρολογικὰ τηλεγραφήματα, τὰ ρεύματα τῶν ἀνῶ καὶ κατῶ στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ δὲν ἤξευρον πόσα ἄλλα πρᾶγματα ἀκόμη. Ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τούτων εἶμαι, καὶ ἀκούομαι ἐπομένως ὀδυρομένη κ' ἐγὼ διὰ τὸν αἰφνίδιον αὐτὸν καὶ φοβερὸν γειμῶνα, ὅστις μᾶς περιετύλιξε διὰ μιᾶς εἰς σινδὼνα λευκὴν, καὶ ἐσαβάνωσεν οὕτως εἰπεῖν τὰς ἐφετεινὰς ἀπόκρεω, πρὶν ἀκόμη ξεψυχῆσαι.

Παράδοξος βεβαίως θὰ σοῦ φανῇ ἡ ὀργὴ τῆς ἐπιστολῆς μου, καὶ ἀπροσδόκητος ἡ ἀγγελία τῆς πέμπτης καὶ ἑκτῆς ἐκδόσεως χιόνος, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν ἀναχωρῶν ὁ Φεβρουάριος. Τί θὰ εἶπες ὅμως, ὅταν μάθης ὅτι ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης ἑβδομάδος εἴχομεν ὅλα τὰ εἶδη τῶν καιρῶν, αἰθρῶν καὶ ἡλίου, ἀνεμον καὶ βορρῆν, χιόνα καὶ πάχους; Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν χαρὰ θεοῦ, ὡς λέγει ὁ λαός· ἡλίου λάμπων καὶ θερμαίνων, οὐρανὸς ἀθηναϊκός, καὶ πλῆθος φαιδρὸν εἰς τοὺς δρόμους. Τὴν δευτέραν ἀνεμος φοβερός, καὶ τὴν νύκτα θύελλα ἀληθινή, ἀνάρ-

πάζουσα τὰς καπνοδόχους τῶν οἰκιῶν, ἐκρίζουσα δένδρα, καὶ ἀναποδογυρίζουσα τὰς κεράμους τῶν ὀρόφων. Τὴν τρίτην . . . ἀλλοίμονον εἰς ὅσους ἐξήλθον τῶν οἰκιῶν των! Οἱ πῖλοί των ἔπταντο ἐπὶ πτερύγων τοῦ βορρᾶ ὡς φύλλα φθινοπώρου, αἰράβδοι των ἐκυλίοντο εἰς τὰς ὁδοὺς ὡς κάρφη ἀχύρων, αἱ κνήμαί των ἀπέμενον ἀδρανεῖς ἐν μέσῳ τοῦ πεζοδρομίου, καὶ ἡ ἀναπνοὴ των ἐκόπτετο ὡς ὑπὸ ἀντλίαν πνευματικὴν. Τὴν τετάρτην καὶ τὴν πέμπτην ἡμέραι πάλιν φωτειναὶ καὶ γλαυραὶ, ἡμέραι ἕαρος, μεταγγίσασαι τὰς Ἀθηνῆς ὀλοκλήρως εἰς τὰς ἐξοχὰς τῶν περικύμων καὶ τοὺς ἀγρούς, ὅπου τρυφερός ἐσείετο ὁ νεογενὴς χόρτος ὑπὸ τὴν μαλακὴν πνοὴν ἀνεπαισθητοῦ αὔρας. Ἐλεγέ τις, ὅτι ὁ Μάϊος, ὠφελούμενος ἀπὸ τὰς ἀπόκρεω, περιέφερετο ἰπποκόγνιτο εἰς τὴν γλοερὰν πεδιάδα, ὅπου εὐφρεῖς τινες ἀνεμῶνα καὶ λευκάνθημα τὸν ἐνόησαν καὶ προσέκυψαν πρόϊμα εἰς προὔπαν τῆσιν του. Ἡπατάτο ὅμως ὅστις τὸ ἔλεγε. Ἦτο ὁ Φεβρουάριος, ὁ ἐλεσιγὸς Κουτσουλέβαρος τοῦ λαοῦ, ὁστις ἐκασταρέυετο καὶ αὐτὸς προσωρινῶς καὶ ὑπεκρίνετο τὸν Μάϊον, ἀλλ' ἔμενον ὅμως πάντοτε κατὰ βάθος ὁ παροιμιᾶκὸς μὴν τοῦ ψύχους καὶ τοῦ βορρᾶ. Τὴν ἰδίαν εὐθὺς ἐσπέραν μᾶς ἔφερε βορρῆν παγετώδη, καὶ τὴν ἐπομένην πρῶτην ἐλαφρὰ χιόνος νιφάδες ἀπεπειρώοντο νὰ σπῶσι λευκάς τῶν οἰκιῶν μας τὰς στέγας. Δὲν τὴν κατώρθωσαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ τὸ κατώρθωσαν τὴν ἐπομένην, καθ' ἣν ὁ ὀρίζων τῶν Ἀθηνῶν μετεβλήθη διὰ μιᾶς εἰς ὀρίζοντα τοῦ Βερολίνου, καὶ τὸ θερμοῦμετρον κατέβη εἰς 6 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, καὶ αἱ μῦται μας ἐκοκκίνισαν ὡς μήκωνες ἀνθρωπῶ. Σήμερον τέλος ἐξυπνήσαμεν, καὶ αἱ Ἀθηναὶ εἶχον τὴν ὄψιν πλακούντος ἀφρώδους, ἐκ τῶν ὠραίων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους, ἐνθυμεῖσαι, τόσον λαϊμαργῶς ἄλλοτε κατεπίνομεν εἰς Ἀιδελέβρην. Μιᾶς σπιθαμῆς, — ἀκούεις; μιᾶς σπιθαμῆς εἶχε πάχος ἡ χιών' καὶ καθ' ἣν ὠραν σοῦ γράφω,

Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκρόδνημένη,

πίπτει πάντοτε πυκνὴ καὶ ἀδρά, ὡς πίπτουσιν ἀπὸ τινος αἱ ἰδέαι πυκναὶ καὶ ἀδραὶ ἐντὸς τοῦ ἐλληνικοῦ βουλευτηρίου, ὅπου θὰ ἔμαθες βεβαίως ἐκ τῶν ἐφημεριδῶν, ὁποῖον ἡρωϊκὸν θόρυβον παρήγαγεν ἐσχάτως μιᾶς μᾶς δρόφυλος, ἀνανεώσασα τὰς παραδόσεις τῆς παλαιᾶς ἀγορᾶς, καὶ τακτικὸν συνάψασα διάλογον ἀπὸ τῶν ἀκρατηρίων πρὸς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ . . . ἀγορευόντας.

Φαντάζεσαι ὁποῖαν λύπην, ὁποῖαν ἀγανάκτησιν, ὁποῖαν ἀπόγνωσιν παρήγαγεν ἡ παράδοξος αὕτη καὶ ἀπευκατὰ τοῦ χειμῶνος ἐμφάνισις ἐν τέλει τῶν ἀθηναϊκῶν Κρονίων. Ἐκτὸς ἴσως τῶν οἰκοδεσποτῶν καὶ τῶν ἀμφιτροῦνων, οἵτινες εὐρον εὐπρόσδεκτον ἀφορμὴν νὰ κλείσωσι τοὺς οἴκους τῶν πρὸς τὸν βορρᾶν καὶ τοὺς . . . μετημφιε-

σμένους, πάντες οἱ ἄλλοι, οἱ θέλοντες νὰ χορευ-
σωσιν, οἱ θέλοντες νὰ μεταμφιεσθῶσιν, οἱ θέ-
λοντες νὰ σεριαρισθῶσιν. οἱ θέλοντες νὰ ἴδωσι
τέλος πάντων εἶνε ἀπαρηγόρητοι. Δὲν σοῦ λέγωι
τὸ φυσοῦν καὶ δὲν κρυώνει, κατὰ τὴν παροι-
μίαν, καθότι περὶ τοῦ τελευταίου τούτου φρον-
τίζει ὁ βορρᾶς καὶ ἡ χιών, ἀλλ' ἀναντιρρότως
τὸ φυσοῦν καὶ δὲν ζεσταίνεται. Δὲν ἐννοοῦν πῶς
εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ διασκεδάσωσι τὴν τελευ-
ταίαν Κυριακὴν τῶν ἀπόκρεω, ἀφοῦ διασκέδα-
σαν ἤδη ἐξ ἄλλας Κυριακᾶς καὶ ἐξ ἄλλας Σάβ-
βατα, καὶ ἐξ ὅλας ἐβδομάδας. Καὶ πῶς διασκέ-
δασαν! καὶ πῶς ἐγόρευσαν, καὶ πῶς μετμηφι-
έσθησαν! Τὸ γινώριζεις ἤδη ἀκριτά, διότι ὅλα
μου τὰ γράμματα ἀπὸ δύο σχεδὸν μηνῶν δὲν
ἦσαν ἄλλο τίποτε ἢ χρονικὰ τῶν ἀθηναϊκῶν δια-
σκεδάσεων, καὶ χρονικὰ ἀτελεῖ, — σημειῶσαι — δι-
ότι ἐν μέσῳ τοῦ κατακλισμοῦ ἐκείνου τῆς εὐ-
θυμίας καὶ τῆς πέψης, ὅπου ἐπὶ ἐξ ὅλας ἐ-
βδομάδας ἐπλεῖν ἀμέριμος ἢ χορευτικὴ τῶν Ἀ-
θηναίων κιβωτός, πολλὰς κατ'ἀνάγκην ἐλησμέ-
νας ἐσπερίδας καὶ πολλοὺς παρεύφια χοροῦς.
Οὔτε τὰς ὥρας ἐσπερίδας τῆς Κυρίας Σ. σοῦ
ἐμνημόνευσα, αἰτινες ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν συνε-
κέντρον ἐντὸς πολυτελεστάτων αἰθουσῶν τὸ
ἄθος τοῦ ἀθηναϊκοῦ κόσμου, οὔτε τὰς συνανα-
στροφὰς τῆς Κυρίας Δ., ὅπου ὀλίγος μὲν, ἀλλ'
οἰκεῖος καὶ εὐθυμος ὄμιλος παρέτεινε μέχρι τῆς
τετάρτης πρωϊνῆς ὥρας τὸ ταραχῶδες cotillon,
οὔτε ἄλλας, μεμονωμένας καὶ μικροτέρας, νυ-
κτερινὰς ὀμηγύρεις, τῶν ὁποίων καὶ τόρα πλέ-
ον, — κατόπιν ἐορτῆς — ὅ' ἀπέβαινε μακρὰ ἢ ἀ-
πλῆ μόνον ἀπαριθμήσεις.

Καὶ αὐτὴν ὁμοίως τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα,
ἧς αἱ ἀπληστοὶ Ἀθηναῖοι θρηνοῦσι σήμερον χιο-
νοσκεπεῖς πᾶν τραγικὴν καταστροφὴν, δὲν ἐμεί-
ναμεν ἀγευστοὶ πλακούντων οὐδὲ ἀποτοὶ λεμο-
νάδων. Πλὴν τοῦ ὠραίου χοροῦ τῆς Κυρίας Δ.,
δι' οὗ φαίδρως ἐωρτάσθησαν οἱ πρόσφατοι ἀρ-
βῆδωνος ζεύγους νεαροῦ, πλὴν τοῦ δευτέρου χο-
ροῦ τῆς ἐν Πειραιεῖ λέσχης, ὅστις ἐπέτυχεν, ὡς
λέγεται, πολλὴν περισσότερον τοῦ πρώτου. ἢ παρὰ
τῆ Κυρία Ν. Σ. λαμπρὰ ἐσπερίς τῆς πα-
ρελθούσης πέμπτης ὑπῆρξεν ἀληθῶς ἡ μεγαλο-
πρεπεστέρα προπομπὴ τῶν ἐρετινῶν ἀπόκρεω,
καὶ ἀφῆκεν ἀνεξάλειπτον τὴν μαγευτικὴν τῆς
ἐντύπωσιν εἰς πάντων τῶν προσκεκληθένων τὴν
μνήμην. Οὔτε τῶν ὠραίων αἰθουσῶν ἢ πλήρης
καλλισθησίας διακόσμησις, οὔτε ἡ χάρις τῶν
κυριῶν καὶ τῶν ἐσθῆτων αὐτῶν ὁ πλοῦτος, οὔτε
ἡ περὶ πάντα τάξις καὶ εὐρυθμία, αἰτινες ἐμαρ-
τύρουν ὅτι τοιοῦτου εἶδους ὑποδοχαὶ οὐδὲν ἦσαν
τὸ ἀσύνηθες διὰ τοὺς οἰκοδεσπότας, οὔτε τὸ ὠ-
ραῖον διπλοῦν δειπνον καὶ τὸ πρωτοφανὲς διπλοῦν
cotillon ἦσαν τὰ κύρια θέληγτρα τῆς μοναδικῆς
ἐκείνης συναναστροφῆς. Ὑπὲρ πάντα ταῦτα ἐ-
πέλαμπε καὶ ἐξωγόναί καὶ ἐφάιδρυνε τὴν ὀμη-

γυριν ἢ ἀνέκφραστος ἐκείνη χάρις, ἧς ἡ οἰκο-
δεσποῖνα κατέχει τὸ μυστήριον, ἡ φυσικὴ ἐ-
κείνη καὶ ἐγγενὴς οὕτως εἰπεῖν προσήνεια τοῦ
ἤθους, τὸ ἀνεπιτήδευτον καὶ ὁμοῦ διακεκριμένον
τῶν τρόπων, ἡ ἀβρὰ ἐκείνη φιλοφροσύνη, ἧτις
vous met si bien à votre aise, ὅπως λέγουσιν
οἱ Γάλλοι, καὶ ὅπως δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα
νὰ εἰπώμεν ἡμεῖς ἀκόμη ἑλληνιστί, στερούμενοι
πιθανῶς τὴν ἐκφρασιν διότι στερούμεθα ἐν γέ-
νει καὶ τὸ πρᾶγμα.

Ὡς πρὸς τοὺς μετμηφιούμενους, ἢ μᾶλλον
εἰπεῖν τοὺς θέλοντας νὰ μεταμφιεσθῶσι, μὴ νο-
μίσης ὅτι τοὺς ἐζημίωσε πολὺ ἡ χθεσινὴ καὶ
σημερινὴ χιών. Ἄν ἀπέκλεισεν αὐτοὺς ἀπὸ τὸν
δρόμον, πρὸς μεγίστην λύπην τῶν κερηναίων,
οἵτινες μόνον πρὸς τὸν συννεφῆ οὐρανὸν δύναν-
ται σήμερον ν' ἀποτεινωσὶ τὸ εὐφρές των Κόρη
το, ἤνοιξεν ὁμοῦ εἰς αὐτοὺς τὰς οἰκίας, ὅπου
ἐκόντες ἄκοντες ἀνοίγουσι τὰς θύρας των οἰ-
κοδεσπόται πρὸς τὰ χιονόπαστα στίφη, ἄτινα,
καί τοι ὀργοῦντα καὶ τρέμοντα, ἐννοοῦσι ν' ἀνα-
πύξωσιν ὑπὸ τὸ προσώπειον τὸν πεντηχρόν ἰσθῆ
εὐφρίας των σπόρον. Τι ἐς μάλιστα τῶν ἀμφι-
τρυνῶν καὶ προσεκάλουν ἤδη πρὸ ἡμερῶν τοὺς
κομφούς δομινοφόρους διὰ τῆς ἀνεκτιμητοῦ ταύ-
της φράσεως: «Αὐριον δεχόμεθα μασκαράδες.

Ἔργεσθε καὶ σεις;» Ἔτις ποτε οὕτω γὰρ
ἔννοισι λοιπὸν τί ἐγεῖνε χθὲς τὴν νύκτα, καὶ
τί θὰ γείνη πιθανώτατα καὶ ἀπόψε. Φαντάζε-
σαι ὅποια ποσότης εὐφρίας incognito ἔχει νὰ
δαπανηθῇ, καὶ πόσον θὰ διασκεδάσωσιν οἱ συ-
νάγοντες ὑπὸ τὴν στέγην των τὰ πολύχορμα ἐ-
κείνα καὶ πολύστομα σμήνη, ἄτινα εἰσέρχονται,
τρώγουσι, πίνουσι, χορεύουσι, λέγουσιν ὅτι
φθάσωσιν, ἐντεινόντα μέχρι κρωγμοῦ τὴν φω-
νὴν των, καὶ ἀπέρχονται ἄγνωστα καὶ κατευ-
χαριστημένα.

Κατευχαριστημένα; Ὁχι πάντοτε δυστυχῶς,
διότι καὶ ἡ διασκέδασις αὐτὴ ἔχει ἐνίοτε τὴν
σκιεράν τῆς ὄψιν. Ἄκουσε, νὰ γελάσῃς. Πρὸ ὀ-
λίγων ἡμερῶν εὐαριθμῶς, ἀλλὰ φαίδρᾶ δομινο-
φόρων ὁμὰς περιήρξετο ἐσπέραν τινὰ τὰς ὁδοῦς
τῶν Ἀθηνῶν, ζητοῦσα διασκεδάσαι καὶ χορὸν
εἰς πᾶσαν οἰκίαν, τῆς ὁποίας ἐβλεπε φωτισμένα
τὰ παράθυρα. Τοιαύτη ἔτυχε τὴν ἐσπέραν ἐκεί-
νην καὶ οἰκία τις, ὅπου κατόκει ἄλλοτε γινώρι-
μον εἰς τοὺς φίλους μας πρόσωπον. Οἱ εὐθυμοὶ
νυκτοπλάνητες εἶδον φῶς εἰς τὰ παράθυρα, ὑ-
πέθεσαν φυσικῶς ὅτι ὁ φίλος των εἶδιδε συνανα-
στροφὴν, καὶ χωρὶς τινος δισταγμοῦ ἐζητήσαν
διὰ τοῦ ἀμαξηλάτου των τὴν ἄδειαν ν' ἀναβῶσι.
Ἡ ἄδεια, ἐννοεῖται, τοῖς ἐδόθη, καὶ μετ' ὀλίγον
οἱ μετμηφιούμενοί μας εὐρίσκοντο ἐν μέσῳ ὀμη-
γύρειας κυριῶν καὶ κυριῶν, τῶν ὁποίων, . . . πα-
ραδόξως οὐδένα κατώρθωσαν ν' ἀναγνωρίσωσιν.
Οἱ θορυβῶδῶς ὑποδεχθέντες αὐτοὺς εἶχον ἄψα-
γον τὴν ἐνδυμασίαν, ἀλλ' οὐχὶ ἐντελῶς ἄψογαν

καὶ τὴν γλώσσαν, οὐδὲ τοὺς τρόπους ὑπερβαλόντως διακεκοιμένους.

— Ποῦ διάβολον ἐπέσαμεν! ἐψιθύριζεν ὁ εἰς τῶν δομινοφόρων.

— Ποῦ εἶνε ὁ κύριος Α·; ἔλεγεν ὁ ἄλλος, καὶ ἰνῶει τὸν πρὸ τεσσάρων ἡδὴ μηνῶν μετοικησάντα οἰκοδεσπότην.

— Δὲν γνωρίζω ψυχὴν! παρετήρει τρίτας, καὶ πάντες ἔμενον βωβοὶ καὶ συγκεχυμένοι, ὅτε εἰς τῶν χορευτῶν, ῥωμαλέος καὶ πορφυροῦς τὴν ὄψιν Ἡρακλῆς, πλησιάζει εἰς τὸν παρείσακτον βυλιν. καὶ ἐρωτᾷ διὰ βροντώδους φωνῆς:

— Ἔχετε ἄδειαν;

— Βέβαια. Ἐζητήσαμεν ἄδειαν, πρὶν ἀναβῶμεν.

— Καλὲ ἄδειαν ἀπὸ τὸν οἰκοκύρην ἔχετε;

— Δὲν ἤξεύρομεν ποῦ εἶνε ὁ οἰκοκύρης· ἡμεῖς ἐστέλαμεν τὸν ἀμαξᾶν μας, καὶ μᾶς εἶπεν, ὅτι ἠμποροῦμεν.

— Ἄ! ἔτσι; πολὺ καλὰ! Καθίσατε, παρακαλῶ!

Ἄλλὰ ποῦ νὰ καθίσουν οἱ φίλοι! Τὰ πράγματα ἐλάβανον ὄψιν παράδοξον, καὶ ἰκανῶς ἀνησυχητικὴν. Ὡς δροιστικὰ προσεφέροντο εἰς τοὺς χορευτὰς ἀμύγδαλα, πορτοκάλια καὶ ριζόγαλον μετὰ πολλῆς κανέλλας, ἡ δὲ ὄρχηστρα, ἀποτελουμένη ἐκ δύο ζυγίων βιολίου καὶ μουζουκίου ἤρχιζε παιανίζουσα συρτόν! Οὔτε ὁ χορὸς οὔτε τὰ δροιστικὰ ἦσαν φαίνεται τῆς ὀρέξεώς των, καὶ ἐνῶ ἡ λοιπὴ ὀρχηστρὴ συνεκρόται περὶ τὴν αἴθουσαν τὸν ὀρχηστικόν της κύκλον, οἱ δομινοφόροι μᾶς ἐτρέποντο ἀσφοδιῶν, ὡς φαντάσματα, πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἠτοιμάζοντο ἤδη νὰ διαβῶσι τὴν φλιάν, ὅτε κυρία τις ἀποσπᾶται τοῦ συρτοῦ, τοποθετεῖται δίκην Κερβέρου πρὸ τῆς θύρας, καὶ ἐρωτᾷ, ἐπιχαρίτως μειδιῶσα.

— Καὶ πῶς, κύριοι, ἔτσι θὰ φύγετε, χωρὶς νὰ ἰδοῦμεν τὰ χρυσᾶ σας μῦτρα;

— Ἄλλὰ, κυρία μου, ἀπαντᾷ εἰς τῶν νέων, ὃν εἶχε, φαίνεται, περισσότερον προσβάλει ὁ ἀπροσπῆς τοῦ προσώπου του χαρακτηρισμός, τὰ μῦτρα μᾶς ἔχουν, βλέπετε, μουτσούναι, καὶ ὁ ἀμαξᾶς μᾶς μᾶς εἶπεν, ὅτι εἴμεθα ἐλεύθεροι νὰ μὴ ταῖς βγάλωμεν.

— Κύρ Γιάννη! φωνεῖ τότε ἡ κυρία πρὸς τινὰ τῶν χορευτῶν, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν γίνεται! πρέπει κάποιος νὰ βγάλῃ τὴν μάσκαρά του.

— Ἐννοιά σας, κυρία Οὐρανία, λέγει σοβαρὸς προσερχόμενος ὁ πορφυροῦς τὴν ὄψιν Ἡρακλῆς. Ἐννοιά σας! ἀφήστε τὸ πρᾶγμα ἐπάνω μου, καὶ θὰ ἰδῆτε.

Στρεφόμενος δὲ πρὸς τοὺς δομινοφόρους, οὔτινες πολὺ πιθανῶς εἶχον ἀρχίσει νὰ ὀφραίνωνται δυσάρεστα, παρατηρεῖ μεθ' ἱκανοῦ μεγαλείου.

— Ἡ κυρία ἔχει δίκαιον. Ἐνὰς τοῦλάχιστον ἀπὸ αἶς πρέπει νὰ βγάλῃ τὴ μάσκα του.

— Ἄλλὰ ὁ ἀμαξᾶς μας. . . .

— Ὁ ἀμαξᾶς σας, ὁ ἀμαξᾶς σας! Ποῦ! ποῦ αὐτὸς ὁ ἀμαξᾶς σας;

— Νικόλα! κραυγάζει τότε στεντόρειον ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰς τῶν μετσηφισμένων, ἔλα γρήγορα ἐπάνω!

Καὶ μετὰ στιγμὴν ἐμφανίζεται ὁ Νικόλας.

— Καλὸ ἔς τὸν κύρ Νικόλα! φωνεῖ αἰφνης σύμπασα ἡ ὀρχηστρὴ, καὶ ὁ πορφυροῦς τὴν ὄψιν Ἡρακλῆς τῷ προσφέρει ποτήριον οἴνου.

— Τί σοὶ πρᾶμμα εἶν' αὐτοὶ οἱ λεβένταις; τὸν ἐρωτᾷ.

— Καλὰ παιδιά, κύρ Γιάννη! Ἰστὴν ὕγειά σας, ἀδέρφια, καὶ ὁ Θεὸς ἔς τὸ καλὸ!

— Ἄ! ἔτσι; Πολὺ καλὰ, κύριοι! Εὐχαριστοῦμε! καὶ νὰ μᾶς συγχωρῆτε!

Οἱ φίλοι κατέβησαν, ἐννοεῖται, τὰς βαθμιδὰς ἀνὰ τέσσαρας, δὲν ἀναφέρει δὲ ἡ ἱστορία ἀν ἐξηκολούθησαν τὴν νυκτερινὴν αὐτῶν ἐκδρομὴν.

Μαντεύεις τί εἶχε συμβῆ; Ὁ μάγειρος τοῦ πρῶην οἰκοδεσπότη τοῦ οἴκιος, λαβὼν παρὰ τοῦ κυρίου του τὴν ἄδειαν, εἶχε συγκαλέσει ἐν τῇ κενῇ οἰκίᾳ τοὺς συναδέλφους καὶ φίλους του εἰς χορὸν. Τὰ λοιπὰ ἐξηγοῦνται.

Ἡ χιὼν ἔπαυσε νὰ πίπτῃ καθ' ἡν ὥραν κλείω τὴν ἐπιστολήν μου. Ἀνοίγω τὸ παράθυρόν μου, καὶ βλέπω σχεδὸν αἴθριον τὸν οὐρανόν. Φαντάσου, ἀν αὔριον εἶνε ὡραία ἡμέρα! Ἄς χαίρουν τὰ Κούλουμα καὶ τὸ Φάληρον.

ΣΟΦΙΑ.

Γινῶμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δομῆτος

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωγιοῦ.]

412.

Οἰασδῆποτε κατασχύνης κριθῆ τις ἄξιος, σχεδὸν πάντοτε δύναται νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ φήμην.

413.

Ὁ μονοτρόπως εὐδοκίμων δὲν ἀρέσκει ἐπὶ πολὺ.

414.

Οἱ μαινόμενοι καὶ οἱ μωροὶ δὲν βλέπουν εἰμὴ διὰ τῶν ὀμμάτων τῆς ψυχικῆς αὐτῶν διαθέσεως.

415.

Ἐνίοτε ὁ νοῦς χρησιμεύει πρὸς τολμηρὰν ἀνοησιῶν ἐκτέλεσιν.

416.

Ἡ ὀξύτης τοῦ χαρακτήρος, ἡ περὶ τὸ γῆρας ἐπιτεινομένη, οὐ μακρὰν τῆς μανίας ἐξάγει.

417.

Ἐξ ἀμοιβαίου ἐρωτος κάλλιον ἐθεραπεύθῃ ὁ πρὸ τοῦ ἄλλου θεραπευθεῖς.

418.

Αἱ νέα γυναῖκες, αἱ ἀποτροπιάζουσαι τῶν